

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

scouting
WOUW

Vijftig gouden scoutingjaren

Het scoutingspel door de jaren

In het archief van Scouting Wouw zit heel wat ongeordend materiaal. Logboeken, verslagenmappen, jaaroverzichten en noem maar op. Aan de hand van dat materiaal gingen Mien Govaarts en Annie Mathijssen aan de slag om een overzicht te maken van vijftig jaar scouting in Wouw. Hieronder een beknopt overzicht waarin alleen de belangrijkste activiteiten en veranderingen zijn aangegeven.

Toen ons gevraagd werd om een verhaal te schrijven over het scouting-spel door de jaren heen, dachten wij dat dat een makkie zou zijn, want er was natuurlijk heel veel veranderd bij scouting in de loop van vijftig jaar.

Jawel dat is ook zo, maar in het spel op zich is niet zoveel gewijzigd. Wat vooral anders is, is de opzet, de structuur en het kader waarbinnen het programma draait.

"Buske stamp" speelde men vijftig jaar geleden met evenveel plezier en lol als nu. Omgaan met kaart en kompas gebeurt nu ook, net zo goed als vijftig jaar geleden. Maar toch kom je er, lezend in de logboeken, achter dat het spel van scouting nu toch wel verschilt met dat van vroeger.

De verkenners en gidsen 'draaiden' in die tijd met zowel junioren als senioren. Dit waarschijnlijk vanwege de grote leeftijdsverschillen en de verschillende interesses. Wat vooral naar voren komt, is de sterke verbondenheid met de kerk. Het katholieke leven en dan vooral het kerkelijk jaar bepaalt voor een groot deel het programma van scouting of, zoals dat toen heette, "de verkennerij".

Openen en sluiten met een gebed gebeurde tot laat in de jaren zestig. Op kampen werden Mariahoekjes ingericht en één van de corveetaken op het kamp was het iedere dag verzorgen van dit hoekje. Elke dag

naar de kerk voor een Heilige Mis, de aalmoezenier of kapelaan die op kamp op bezoek kwam of in veel gevallen zelfs meeging.

Er werden fruitmandjes gemaakt en bezorgd bij de zieken met Kerstmis en Pasen. Maria Lichtmis werd gezamenlijk gevierd en de Sacramentsprocessie was een van de jaarlijkse terugkerende activiteiten. Het was altijd een heel karwei om alle bloemen bij elkaar te krijgen en de figuren te leggen.

De verkennerij was in die tijd nog erg prestatiegericht bezig. Werken, opbouwen en nuttig bezig zijn. Allemaal heel begrijpelijk na vijf jaar van oorlog en ellende. Af en toe een spelletje, reidans, trefbal, koken, pionieren. Maar alles lag erg aan banden. Vooral de meisjes werden heel kort gehouden. We hebben het idee dat dit bij de jongens iets minder was.

Teugels vieren

Vanaf 1952 werd het allemaal wat gemoedelijker alhoewel de discipline nog hoog in het vaandel stond. Er werd voor het eerst aandacht aan Sinterklaas besteed. De senioren mochten voor twee kwartjes een surprise maken. Dat vonden ze erg leuk en volgens het logboek verliep de avond erg gezellig.

Kerstmis werd gevierd. Niet alleen streng katholiek, maar ook gezellig. Aan oud en nieuw werd de nodige aandacht besteed door het bakken van oliebollen en de nodige balspelen. Balspelen zoals jagerbal, koninginnenbal en trefbal werden steeds vaker gespeeld.

In 1953 ontstond een nieuwe traditie voor de gidsen. De kinderen gingen voor het eerst als de drie koningen verkleed langs de Wouwse deuren.

Die eerste keer werd een bedrag van f 34,- opgehaald waarvan de helft nog aan de parochiekerk werd afgedragen. Voor de eerste keer was men zeer tevreden met dit bedrag, in de latere jaren zien we dat dit bedrag zich verveelvoudigt.

Knutselen werd een gewaardeerde bezigheid en in februari 1953 werden de gidsen aan het breien gezet. Wantjes moesten ze breien. In alle soorten en maten voor de kinderen die getroffen waren door de

Voor een avond Gaspar, Melchior en Balthazar Zeven „Driekoningen” trokken zingend door Wouw

~~~~~  
**ACHTER DE STER AAN  
 MET DE „ROMMELPOT”  
 VAN HUIS TOT HUIS**  
 ~~~~~

(Van onze verslaggever)

Het is zo stil in Wouw dat het lijkt of er een algemene winterlaap begonnen is. Er is niemand op het Marktplaats behalve de pomp en de zwarte bomen, die doods in de zure wind staan, met rillende takken.

Alleen de autobus brengt tweemaal in elk uur nog een geluid van motorgeronk en haastige voetschappen. Dan wordt het weer zo stil, dat je de kou dubbel zo venijning in je botten voelt bijten.

De klok van de edele St. Lambertus heeft zojuist half vijf geslagen. De avond begint al mistgrijs binnen te vallen. De Fransen en de Duitsers noemen dit „het uur tussen hond en wolf”.

Het is zo stil dat het is of er straks iets gaat gebeuren. Ik loop langs de grijze muren van de schoonste kerk van West Brabant. Ik ga de hoek om en plotseling hoor ik een liedje juichen, een vrolijke melodie van een oud gildenfeest: „Wij komen van 't Oosten, wij kohenen van ver, à la berline postillon...”. Drie kleine koningen lopen uitbundig te zingen in de straat, achter een grote felgele ster die de kleinste omhoog tilt aan een bezemsteel.

Guido Hofland (uit Oud-Gastel) legt de laatste hand aan het Balthasar-gezicht van de kleine Riet Coppens. Een kaarsvlam moet je ervoor hebben, een kark en een genuttig gezicht. van Geyling was dit gezicht van Rietje genoemd. Zij sprak binnens de kerk dat van plezier toen zij uitgekozen werd!

zicht juist een schilderachtig effect. Zo kwam ook Corry Moerkens aan de beurt, Gerda van

met grote kronen van goudpapier en kleurige carton, zij gaven hen de lange stokken in de hand met een lintje en er aan van gekleurde papieren. Het was een reusachtige storm, hielden hen met het omgorden van de koninklijke gewaden die in de Kindsheld-oplocht al eens gedragen zijn door heiligen en engelen en daarom zelfs voor koningen uit het Oosten niet te versmaden zijn. Zij legden hen de wollen dekens om de schouders, die bontter zijn dan de bontste koningsmantel die men bedenken kan.

Een geboren Balthasar

Toen werden de zwarte voorsten uitgezocht. Er waren er die perse niet wilden, met het oog op hun leeftijd, er waren er echter sommigen die de voorsten als schreuwende zwartleren gemaakt te worden dan een neger uit de Soedan of de Midden-Congo. Desnoods helemaal.

Er moest een keuze gemaakt worden, want bij elke twee koningen past maar één zwarte.

Het was vanzelfsprekend dat Riet Govaert eerst gemaakt zou worden. Zij had een mooi, niet te seermeende, vrolijk, vrolijk, niet te

De krant wijdde in vroeger jaren vaak uitgebreide artikelen aan in onze ogen kleine zaken. Hier een fiks artikel over de 'Driekoningen' die in Wouw op pad gingen. (Brabant's Nieuwsblad).

watersnood. Ook werkten alle leden hard voor de actie "mouwen omhoog, ons land moet droog." Ze deden door heel het dorp klusjes en verdienden zo f 50,-- wat op f 1,25 per gids neerkwam.

Speur- of spoortochten vormden ook een geliefde bezigheid, zowel te voet als per fiets. Men fietste wat af die tijd, naar Boslust, Zoomvliet, Kruisland, Oud Gastel en noem maar op. Naar de kampplekken ging het ook per fiets en deze lagen niet zo dicht bij de deur. (Daar kunnen wij nog iets van leren!)

Het acteertalent van zowel de jongens als de meisjes werd uitgebuit en de volgende toneelstukken vonden we in de programma's: Louis of Eva, de Pauwenveer en Barendje de dief. Deze werden tijdens de oudermiddagen gespeeld. Het klassenwerk (nu insignewerk) werd fanatiek beoefend.

E.H.B.O., knopen, koken, pionieren, observeren en dergelijke. Allemaal eisen die ze op hun kaart af konden laten tekenen.

Het Rijke Roomse Leven

Buiten deze 'wereldlijke zaken' werd nog steeds de nodige aandacht besteed aan de katholieke feestdagen zoals Maria Visitatie en Sacramentsdag. (Het leggen van bloemfiguren werd zowel door de jongens als de meisjes gedaan.)

Ook vonden er geregeld weekeinden plaats voor rondelidsters en assistent-rondelidsters. Meestal waren dit weekeinden om meer vaardigheid in het pionieren, koken en kaart en kompas te krijgen. En altijd was de aalmoezenier present. Toen hij begin 1954 vertrok, was men daar niet zo blij mee. Hem viel een uitgebreid feestprogramma ten deel met liedjes, voordrachtjes en zelfs een stukje van de leiding. Alle groepen deden hier aan mee, zowel de kabouters en gidsen als de welpen en verkenner.

Voor het eerst werd er 'overgevlogen' van de kabouters naar de gidsen. Men deed dit met een gezamenlijk overvliegprogramma.

Een Lourdesspel wordt uitgewerkt. De bedoeling van dit spel was de gidsen directe gehoorzaamheid bij te brengen en meer ambitie en enthousiasme voor het rondewerk. De rondes kregen punten voor de

volgende onderdelen: orde en tucht, vaardigheid en samenwerken. De punten werden opgeteld en dit totaal werd omgezet in kilometers. Er moest totaal 1314 km afgelegd worden. De ronde die eerst in Lourdes was, won de totem die uitgereikt werd op 2 juli 1954. De stand van zaken werd op een grote kaart bijgehouden. De gidsen startten enthousiast, maar gaandeweg verminderde de belangstelling zodat er ook een totem uitgereikt werd aan de groep die het eerst Parijs passeerde. Balspelen werden in alle vormen gespeeld en voor het eerst werd 'goud-zilver-koper' gedaan. De eerste keer verliep dat nog niet zo goed. Een week later werd het spel herhaald en toen ging het stukken beter. De gidsen gingen voor de eerste keer met z'n allen naar een film van Charly Chaplin: "t Jochie". Dat was natuurlijk een hele belevenis.

Oliebollen

Oliebollen spelen in het programma van Scouting Wouw een aanzienlijke rol. Want kijk maar naar het programma van 28 februari 1954. Er werd carnaval gevierd met, jawel, oliebollen!!

In de vasten verzamelden de gidsen al hun snoepgoed per ronde in een trommeltje en dit werd met Pasen naar de weesjes in Bergen op Zoom gebracht. De verjaardagen van Kapie en Guido¹⁾ werden gevierd. Meestal met een fietstocht naar Boslust waar een spoortocht uitgezet was met aan het einde een echte traktatie. Ook werden er tijdens zo'n tocht steeds vaker limonadestops gehouden. Observatietochten door Wouw waren altijd een succes. De winkeliers deden hier trouw aan mee door iets vreemds in hun etalage te leggen. Als de gidsen dit alles ontdekt hadden, konden ze deze opdracht op hun klassekkaart af laten tekenen.

Omdat men voor het kamp nogal eens krap bij kas zat, zette men een oliebollenactie op touw. Die leverde zelfs in een maand als juli nog een bedrag van f 40,- op. En het kamp was weer gereed.

Zo werd langzamerhand de gidsen wat zelfstandigheid bijgebracht. Ze mochten zelf programmaonderdelen uitwerken en uitvoeren en soms een keer alleen op pad. Veel veranderde er nog niet bij de verkennerij. Men ging zachtjes verder op de ingeslagen weg.

Om reclame te maken voor de actie 'Heitje voor een Karweitje' werd in 1958 zelfs een heuse reclamewagen ingezet. (Collectie Lena Maas-Wouw).

'Heitje voor een karweitje' deed in 1954 z'n intrede. De opbrengst voor de gidsen bedroeg f 34,85 even zo voor de kabouters. (Een traditie die nog steeds voortgezet wordt, zij het dan met wat andere opbrengsten.) In deze jaren begon men heel voorzichtig al eens met de verkenneren en welpen samen te werken. Men bezocht elkaars toneelavonden en af en toe een kampvuur. Iets wat met angst en beven tegemoet gezien werd door de leiding en de ouders, maar uiteindelijk heel goed verliep. Problemen om leiding te vinden, kwamen in die tijd ook al voor. In je ééntje gidsen draaiden gebeurde regelmatig, totdat - na een dreigement van de gidsenleidster om op te stappen - er de andere week nieuwe leiding was. Het werk van de aalmoezenier!!

Geen vernieuwing

Veel nieuwe dingen kwamen nog niet voor. Het programma van de mannen leek deze jaren heel veel op dat van de vrouwentak. Ze waren wel iets vrijer, ze deden meer dingen zelfstandig en werden er meer op uitgestuurd door de leiding. Maar als de aalmoezenier iets voorstelde, dan gebeurde dat ook, want luisteren en discipline stond ook bij hen hoog in het vaandel. Uniforminspectie en vachtenschouw waren iedere week wel aan de orde. Wie geen zin had in figuren leggen voor de Sacramentsdag werd twee weken geschorst. Zo flauw waren ze daar niet mee. Voor aanvang van een feestdag of voor aanvang van een kamp ging men eerst naar de H.Mis. Dat was meestal de vroegmis om half zeven en daarna ging men op stap. De junioren gingen een aantal keren per jaar op weekend en één keer per jaar op kamp. Dit alles gebeurde te voet of met de fiets. Het klaswerk stond ook hier centraal en ieder probeerde zo vlug mogelijk verkenner tweede klas te worden. De verkenneren pionierden nogal eens en liepen veel tochten: speurtochten, geschreven tochten en opdrachttochten. Het valt op dat de verkenneren er heel vroeg (junioren) alleen op uitgestuurd werden.

De senioren hielpen de leiding als het nodig was bij de junioren en verleenden hand- en spandiensten bij een groot concours van de rijvereniging.

Trektochten

De senioren maakten in die tijd al trektochten die nu nog tot de verbeelding spreken. Let op!!! In 1962 gingen vier senioren en een vaandrig op de fiets naar Huy vandaar naar Luxemburg en weer terug naar Wouw. En een jaar later, in 1963, ging het op de fiets naar Den Helder en Texel en weer terug. Daarbij moesten onderweg een heleboel opdrachten uitgevoerd worden en dat werd ook heel precies gedaan. Gezamenlijk werden de Sint-Jorisfeesten gevierd en de vele smokkelspelen gespeeld, waarbij zelfs met de welpen werd samengespeeld. (waarschijnlijk om het grotere aantal deelnemers?)

Scouting in stroomversnelling

Toen halverwege de jaren zestig grote maatschappelijke veranderingen plaats vonden, had dat ook voor scouting grote gevolgen. De binding met de kerk werd minder en viel uiteindelijk helemaal weg. Er ontstonden in de programmering van de verkennerij grote gaten. Deze werden in de loop der jaren vanzelf weer ingevuld.

Dit waren moeilijke jaren voor de verkennerij. Niet alleen landelijk, waar de voorbereidingen begonnen voor één scoutingbeweging in Nederland, maar ook voor onze eigen groepen in Wouw.

De verkenners raakten door een brand in 1965 hun blokhut kwijt en kregen voorlopig onderdak bij dokter Voermans op de zolder. De kabouters moesten uit hun clubhuis 'de openbare school' in de Bergsestraat en kregen tijdelijk onderdak in het parochiehuis bij de gidsen. De welpen hadden tijdelijk onderdak op de boerderij van de familie Veraart in de Plantagebaan. Men probeerde zo goed en zo kwaad als dat mogelijk was een redelijk programma te brengen. Dat viel niet altijd mee in een slechte huisvesting. Soms waren er rotte vloeren, kachels die niet wilden branden, stoelen die kapot waren of zelfs helemaal niet meer terug te vinden waren.

En er waren kinderen die er de brui aan gaven en naar een andere vorm van tijdverdrijf uit gingen kijken. In 1966 ging het weer wat beter en werd er weer een gidsengroep opgericht.

Datum	KARWEITJES	Paraaf opdracht- gever	Bedrag
20-4-54	Tiëts schoonmaken Voermans	fo	30
20-4-54	Speelkane opgeveend	W	15
20-4-54	Schoenen gepoet	HV	15
20-4-54	Tuin opgeruimd	W	20
21-4-54	Tiëts schoongemaakt	W	25
21-4-54	Tiëts schoongemaakt	W	15
21-4-54	auto schoon gemaakt	W	25
22-4-54	met kleintjes gespeeld	H.V.	25
23/4-54	Aardappelen omgezet	W	25
23/4-54	onkr. met Aardbeien	W	25
23/4-54	grasland gerooid	W	25
23/4	Bomen gesnoeid	W	25
			<u>3.55</u>

De opbrengt van 'Heitje voor een Kwarweitje' werd keurig op een lijst genoteerd. Hier de lijst van Frans Voermans uit 1954. Let vooral op het kwarweitje 'met kleintjes gespeeld', waar Frans een kwartje mee verdiende. (Collectie Lena Maas-Wouw).

De actie Jantje Beton ging van start en met het oog op een eventueel eigen onderkomen collecteerden alle Wouwse scoutinggroepen hiervoor. Een traditie die ook nu nog wordt voortgezet.

Toen er uiteindelijk een nieuw buurthuis werd gebouwd, 'De Bargie', vonden alle scoutinggroepen hier onderdak. Maar omdat men de ruimten moest delen met andere groepen, was dit verre van ideaal. Dit had natuurlijk ook z'n invloed op het spelgebeuren dat in deze jaren vaak beperkt bleef tot een balspel buiten, een speurtocht en dergelijke. Binnen ontbrak de ruimte en door de vele beperkingen konden gemaakte knutselspullen niet bewaard blijven.

Samenwerking

Omdat nu de vrouwen- en mannentak bij elkaar in twee ruimtes moesten werken, ontstond er een voorzichtig begin van samenwerking. Dat resulteerde in januari 1972 in een gezamenlijk gidsenverkennersweekend in Boslust.

Dit weekend was opgebouwd rond het thema "Anne Frank" en werd een grandioos succes. Vanwege dit succes werd er voorlopig ieder jaar een kerstweekend gehouden, steeds opgebouwd rond een bepaald thema.

Het carnavalsbal werd uitgebreid gevierd met welpen, kabouters, gidsen en verkenners, evenals de scouting olympiade. Er volgde dat jaar voor het eerst een gezamenlijke kerstviering samen met alle ouders.

Buiten deze voorzichtige samenwerking draaide iedere groep zijn eigen activiteiten zoals kampen, droppings en fiets-oriëntatietochten.

Aan activiteiten die door het district op touw werden gezet, werd zoveel mogelijk deelgenomen, zwemwedstrijden, hiketochten en kabouter-welpendagen. Het ledenaantal steeg weer en de gidsen- en verkennersgroep werd weer gesplitst. De verkenners gingen met een senioren-groep draaien en de gidsen met een sherpagroep.

Deze groepen moesten hun eigen programma maken en uitwerken, met alle problemen van dien. Wat vooral hoog in hun vaandel stond was het maken van grote tochten. Iets wat voor de senioren gemakkelijker te verwezenlijken was dan voor de sherpa's. Uiteindelijk vertrokken de

sherpa's in 1973 met de legertent naar Renesse en het jaar erop naar Schin op Geul. De senioren gingen meerdere malen naar Luxemburg. Niet zoals hun voorgangers in 1962 per fiets, maar met de trein.

Blokhut

Toen in 1973 eindelijk de blokhut aan de Beeklaan opgeleverd werd, was iedereen dik tevreden met de ruimte. Vooral het buitenterrein was geweldig. Er kon nu weer gekookt worden op houtvuren, gepionierd en op eigen terrein gebivakkeerd.

Het duurde nog even voordat "De Blokhut" officieel geopend werd. Dat gebeurde zoals scouting eigen is met een groot spel.

Alle kinderen en genodigden verzamelden zich op de Markt bij het gemeentehuis. Vandaar ging het via een ballonnetocht naar "De Blokhut" waar de gelaarsde kat door middel van een reuzensprong samen met de kinderen "De Blokhut" opende. Hier presenteerde zich iedere groep aan het publiek.

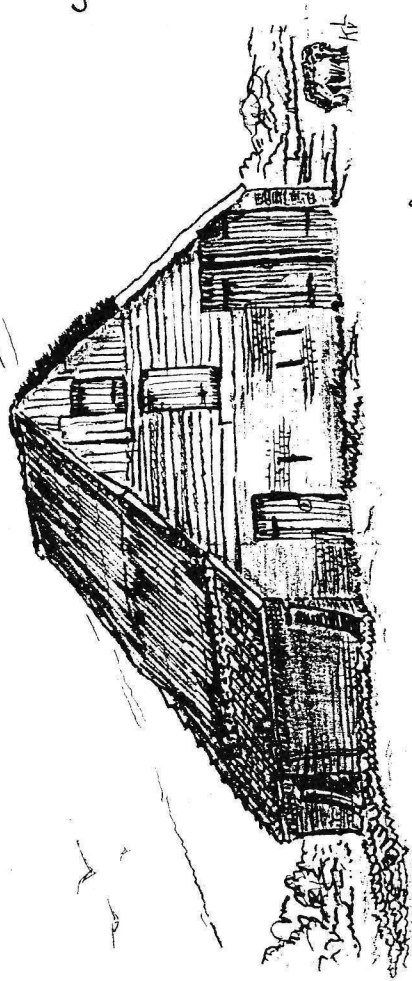
In de jaren die volgden werd er fanatiek geknutseld.

De gidsen maakten voor het eerst sinds lange tijd weer hun eigen fluitkoorden en ook andere vormen van knopen waren geliefd. Alternatieve kerstspelen werden opgevoerd en gidsen en verkenners namen deel aan een gezamenlijk districtsweekend in Boslust. Er werd gekampeerd, gepionierd en er werden tochten gemaakt. Niet alles was rozengeur en maneschijn want er waren periodes dat er geen geld was voor het stoken van de verwarming. Voor de scouts was dit niet zo'n probleem; zij hielden zich warm met spelletjes als trefbal, dweilhockey en tafelfootbal.

Uniformen

Gelukkig kwam er in deze tijd ook een nieuw uniform. Alle rokken en jurken verdwenen en maakten plaats voor een lange broek. Weliswaar was het een bruine ribbroek waar niet iedereen even gelukkig mee was, maar het was al een vooruitgang. Veel liever droegen de kinderen een spijkerbroek en in de jaren tachtig werd bij Scouting Wouw de spijkerbroek een vast onderdeel van het uniform en dat is zo tot nu toe

Schapehoek

We borren op het westelijke deel van het eiland (vooral dennen en sparren) staan
 onder toezicht van Staatshorbeke.

Een fraaie tekening die Kees van Loon in het logboek van de verkenners maakte van de trektocht naar Texel.

gebleven. De verkenners gingen in 1983 weer op kamp in Texel en reden voor f 167,= een tandem in puin. Maar dat mocht de pret niet drukken.

De welpen verleenden dat jaar hand- en spandiensten bij de handbalvereniging en mochten de helft van de winst houden. Toch f 100,=.

In 1983 werd er na veel heen en weer gepraat besloten dat insignewerk voortaan per groep moest gebeuren en niet meer zoals gewoonlijk individueel. Dit om ook kinderen die wat slechter presteerden een kans op het behalen van insignes te geven. Het plezier om iets te doen moest voorop staan en niet de prestatie. Die druk was er al volop op de school. Uiteindelijk kon iedereen met deze regel akkoord gaan en het gevolg was dat de kinderen weer met veel plezier een paar keer per jaar voor insignes werkten. En dat gebeurt ook in 1996 nog precies zo.

In de jaren tachtig

In 1985 bestond Scouting Nederland 75 jaar. Wij, als Scouting Wouw, vierden dat met een gezamenlijk weekend in Huijbergen, dat als thema meekreeg 'Gouwe ouwe weekend'. De kabouters, gidsen, welpen en verkenners werden in groepjes verdeeld en vlak bij Plantage-Centrum afgezet. Hier vond een picknick plaats en werd een groepsfoto gemaakt. Van hieruit werd een voettocht naar de broeders in Huijbergen gemaakt, waar het spel verder werd gespeeld met behulp van een 'teletijdmachine'. Er werd steeds een aantal jaren van scoutinggeschiedenis belicht en kennis gemaakt met spelletjes uit die jaren.

Om de kas te spekken namen we met alle groepen in 1988 deel aan de Groene Beurs bij café 'Trapke Op' tussen Wouwse Plantage en Huijbergen. De kinderen hielpen bij het levensgrote sjoelspel, het parkeren van auto's en voerden hun eigen activiteiten uit. Toen de balans van dit weekend werd opgemaakt, was er totaal f 130,75 verdiend. Maar de publiciteitswaarde van dit weekend was voor Scouting Wouw belangrijker.

In 1989 vond voor de eerste keer de midwintertocht plaats. Aan die eerste tocht namen 35 personen deel, zowel scoutingleden als ouders en familieleden. Nu, in 1996, is de midwintertocht uitgegroeid tot één

van de populairste gezinstochten van scouting. Dit jaar hadden we een totaal van 200 deelnemers.

Eind jaren tachtig en begin jaren negentig waren de playbackshows uitermate populair bij de scouters. Elke groep had wel één of twee keer per jaar een playbackshow op zijn programma staan. Er werd ook wat afgequizzd door de kinderen. Vooral muziekquizen lagen goed in de markt.

In december 1990 bakten we weer maar eens een keer olieballen. Dit keer om de kas van de gidsen te spekken. Die wilden op huifkarrentocht naar Drenthe, maar het ontbrak hen nog aan wat centen. Na een dag van bakken en uitventen mocht het resultaat er zijn. f. 700,-- was de winst en de huifkarrentocht van 1991 kon doorgaan.

De verkenner financierden door middel van lotenverkoop hun tocht naar Euro-Disney in Frankrijk en het jaar erop hun kamp naar Engeland. Deze tochten gingen niet per fiets, maar met de auto en het openbaar vervoer. Wel gingen de fietsen mee naar Engeland. Daar werd driftig gefietst, heuveltje op en heuveltje af.

Ophoeteren in België was en is ook een geliefde kampeerplaats voor de verkenner. Vooral omdat op een primitief terrein gekampeerd wordt.

In deze jaren namen we als Scouting Wouw meerdere keren deel aan de muziekfeesten van harmonie 'Oranje' en zetten we verschillende open dagen op touw. Dit om nieuwe leden te werven en om te laten zien dat er bij de Wouwse scoutinggroepen altijd wel wat te beleven valt.

Scouting nu

Overvliegen gebeurt voor de meeste kinderen als ze elf jaar geworden zijn. De 'overvliegprogramma's' worden samen met de desbetreffende groep voorbereid en gedraaid. Het zijn altijd feestelijke bijeenkomsten waar kabouters en welpen een aantal vaardigheden moeten kennen om over te kunnen vliegen. Aan het eind van zo'n programma vindt het grote 'Jonas-festijn' plaats. De kinderen worden overgejonast naar de volgende groep.

Augustus 1954

UITGAVEN

Aug. 11.	N.S. Bodant.	f	3241
"	Delekers.	f	275
"	N. Higgelen.	"	270
"	Keyners.	"	896
"	Slachter.	"	970.
"	Gjorben.	"	2413
"	Slachter Ruyphen.	"	960
"	De Spar'tschiff.	"	28.
"	Herb.	"	300
"	Fiets afmarkt.	"	050
"	Gj. Govaerts rekampgts.	"	5.
"	cadeautjes	"	975
"	Div. broodschappen gans.	"	3365
"	Door de kerkkerstaf.	"	
"	Boutagas.	"	6.
"	Bus.	"	25.
"	Saldo.	"	1.

f 202.15

Dat door de jaren heen de kosten van een kamp flink opgelopen zijn, blijkt uit dit kasboek uit 1954. In totaal werd een bedrag van zo'n f 202,15 uitgegeven. Hoewel... er was een saldo van één gulden.

Populaire spelen zijn deze jaren: paintball, kwalleballen²⁾, vlaggen veroveren, 'sloop de toren'³⁾, pionieren, kaart en kompas en tochttechnieken, terwijl koken op houtvuur en kampvuur stoken eveneens favoriet zijn.

Samenvattend kunnen we zeggen:

- dat wij als moderne groep toch veel tradities uit het verleden overgenomen hebben en deze in een moderner jasje gestopt hebben. Dat we daarnaast onze eigen tradities toegevoegd hebben. Denk maar aan de midwintertocht, vrijdag-de-dertien-de-overnachtingen, vader-zoon-dag, gezamenlijke opening van het seizoen en leiding-bestuur-weekeinden.
- dat bij Scouting Wouw het plezier van het spelen en het zelf ontdekken van dingen voorop staat. En dan vooral dingen die kinderen thuis niet zo gauw mogen doen (derriedouche⁴⁾, stoken en dergelijke).
- dat de programmering nu op een andere leest geschoeid is dan vijftig jaar terug. Nu wordt er voor alle vier de groepen een gezamenlijk jaarprogramma gepland. Hierin zijn al opgenomen alle jaarlijks terugkerende activiteiten. De openstaande weken mogen door de groepen zelf ingevuld worden. Daarbij heeft iedere groep de verplichting om één keer per jaar op kamp te gaan. Ze mogen maximaal twee per jaar op weekend op een plaats en tijd die ze zelf bepalen.
- dat we als Scouting Wouw toch terug gegaan zijn naar een strakkere organisatie, het weer openen en sluiten van de groep. Niet meer met gebed en de vlag maar met een lied of yell. Het weer werken met rondes, volkjes, nesten en patrouilles. Dat de oudere kinderen van de groep ingezet worden bij het leiden van deze subgroepen met het oog op het overvliegen naar de volgende groep.

Aan het eind van dit artikel hebben we een kort schematisch overzicht gemaakt van de activiteiten vroeger en nu.

VROEGER:

Kampen
Lange trektochten per fiets
Tochten buitenland
Koken/pionieren
Openen/vlag/gebed
Sluiten/vlag/gebed
Kerk belangrijk
Gescheiden programma's
Sinterklaas
Kerstviering
Carnaval
Heitje Karweitje
Speldjeszondag
Discipline/presteren

NU:

Kampen
Kortere trektochten
Tochten buitenland
Koken/pionieren
Openen/yell/lied
Sluiten/yell/lied
Kerk niet belangrijk
Gezamenlijke programma's
Sinterklaas
Midwintertocht
Carnaval
Heitje Karweitje
Jantje Beton
Gemoedelijker/plezier staat voorop

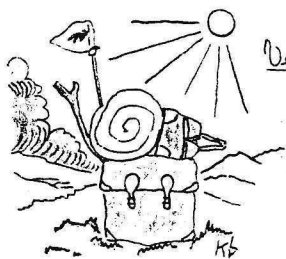
En wat we zeker door al die jaren gemeen hebben is **HET BAKKEN VAN OLIEBOLLEN**. Op alle mogelijke manieren werd er in de loop van de jaren geld verdiend, maar oliebollen bakken spant de kroon!!!!

Wouw, 18 augustus 1996

**Mien Govaarts
Annie Mathijssen**

Noten:

1. Kapi en Guido zijn de namen van gidsenleidsters. Guido is de hoofdleidster en Kapie de hulp.
2. Dit is een spel waarbij met modderzakken wordt gegooid. Een spel waarbij de kinderen nogal smerig kunnen worden, maar waar ze ontzettend van genieten!
3. 'Sloop de toren' is een spel waarbij een zelf gepioneerde houten toren afgebroken moet worden. Dit spel is vooral bedoeld om de geleerde knopen in de praktijk te gebruiken.
4. Derriedouche is een soort quiz-zpel waarbij een deelnemer na een aantal foute antwoorden een douche van rommel over zich krijgt, b.v. behangerslijm

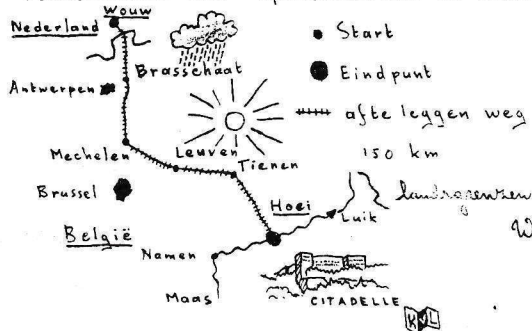
Verslag van de trektocht van

4 - 12 augustus 1962

P.S. curieus geschreven worden tussen „.....”
zijn verzen uit: Handelingen en woorden van
de „Holle Vaandrig.”

„Chef d'équipe”

Routeschema met opdrachten van de eerste etappe, 4 augustus:

Besoch in Hoi:

de citadel,

O.L. Vrouwekerk,

het standbeeld van

Bieder de sluizenaar

Wanneer is het stadhuus

gebouwd? 1766

Gehuld in regenschermen, diep in elkaar gedoken en met sombere
gezichten verhoeken we die waterdagmorgen als schimmen in de
druifregen. Het was bijna kwart voor 7.

De hoedrand veranderde weldra in een dakgoot zonder regen-
pijp. Zo bereikten we de grens waar we direct door mochten.

Goed 1½ uur na het vertrek, terwijl wij over de middelsteurs
aandoende „fietspad” glijpten, trachtte een waterig ronsstij
de wolken te doorboren, wat in het begin niet best gelukke.

Een complete bladzijde uit het logboek van de verkenner. Het is het begin van een verslag van
een trektocht uit 1962 naar de Ardennen. Het verslag werd met fraaie tekeningen verluchtigd.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

